

Ομιλία εις Επίσκοπον Χειροτονία Επισκόπου Επιδαύρου κ.Νικοδήμου

19 Οκτωβρίου 2025

«Φλεγόμενος,

Εκσπάς με Κύριε,

Ω! Κύριε εκσπάς φλεγόμενος...

τραντάζει το αίμα στην καρδιά μου

η φοβερή τόλμη ενός λεπτού υποταγής,

που ένας αιώνας σύνεσης δεν θα την πάρει πίσω» .

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα κ.κ. Εφραίμ,

Εκπρόσωπε του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου Β'.

Με αυτούς τους στίχους από τη «Ρημαγμένη Γη» του Έλιοτ εκφράζω το συναίσθημα της στιγμής. Τρέχει ο λογισμός στην πηγή της ποιητικής εμπνεύσεως, σε μια εικόνα από το βιβλίο του προφήτου Ζαχαρία: Μετά τη Βαβυλώνειο Αιχμαλωσία η ρημαγμένη γη υποδέχεται τα εξόριστα παιδιά της. Ένα ουράνιο δικαστήριο έχει στηθεί για την επιλογή του Αρχιερέα. Άγγελος Κυρίου ίσταται δίπλα στον ρακένδυτο ανέστιο και αφανή ιερέα που φέρει το όνομα «Ιησούς». Ο ιερέας υπομένει σιωπηλός τις λοιδορίες και τις κατηγορίες του Αντίδικου Αγγέλου. Ο Κύριος φανερώνει την ετυμολογία του, περιβάλλοντας τον Ιησού με θεία φλόγα.

Ο Άγγελος Κυρίου αποστομώνει τον Αντίδικο παρομοιάζοντας τον κλητό Αρχιερέα με «δαλό εξεσπασμένο εκ πυρός».

Έτσι και εγώ αισθάνομαι τούτη τη στιγμή Σεβασμιώτατε, ως άλλος «δαυλός που μόλις τον άρπαξε από τη φωτιά το χέρι του Θεού με ορατό σημείο το δικό σας χέρι. Και ναι, τραντάζεται η καρδιά μου. Ίσως αποβεί φοβερά παράτολμο να μιλώ δημοσίως για το ιερό δέος που μου προκαλεί η στιγμή της χειροτονίας μου σε Επίσκοπο. Μα έτσι νιώθω, βιώνοντάς την

ως λεπτό υποταγής στο θέλημα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου και της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας μας.

Ένα "λεπτό υποταγής" του Ιησού Χριστού στο θέλημα του Πατρός χρειάστηκε, και το φώς της Αναστάσεως εξαφάνισε τον Άδη. Ένα λεπτό υποταγής χρειάστηκα και εγώ, ώστε η νεαρή και άμαθη καρδιά μου να μην αναφλεχθεί, να μην συντριβεί σε χίλια κομμάτια στην πρώτη απήφιστη θέα της φθοράς και του θανάτου.

Βίαη η συνειδητοποίηση της θνητότητας για κάθε νέο βλαστό που φυτρώνει πάνω στη Ρημαγμένη Γη του μεταπτωτικού κόσμου. Σε εκείνο το κρίσιμο λεπτό που έγινα ενήμερος της ματαιότητας των εγκοσμίων, με άρπαξε ο Κύριος σαν δαδί από τη φωτιά και με έριξε ως "αργύριον πεπυρωμένο" στα έγκατα της ανθρωπίνης απελπισίας, της απελπισίας που προκαλεί η θέα της σκληρότητας και της αδικίας.

Την υπαρξιακή μου αγωνία ο πρώτος εν Αθήναις πνευματικός μου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σάμου και Ικαρίας κ. Ευσέβιος ανάδευσε με λόγια σοφά, υποστηρικτικά και πνευματικά. Μου είπε ότι ο κόσμος είναι στυφός, αλλά όχι και τόσο απέραντος, όσο τον έβλεπαν τα εφηβικά μου μάτια, ούτε και αιώνιος.

Μου τόνισε ότι απέραντη και αιώνια είναι μόνο η Εκκλησία, το ευχαριστιακό σώμα του Ιησού Χριστού. Ότι, λιγότερο και από μια σταγόνα Θείας Μετάληψης αρκεί για να γλυκάνει ο κόσμος. "Αυτό είναι το λιτό νόημα και κάλεσμα και ο σκοπός της ύπαρξης μου", συλλογίστηκα, όντας μόλις 15 χρονών. Και έχοντας ήδη συναντήσει τον γλυκύ μου Ιησού, μόλις ενηλικιώθηκα γύρεψα μια άβολη θέση για να σταθώ μέσα στον κόσμο. Κάπου που θα γινόμουν χρήσιμος στους απελπισμένους, τους αδικημένους και ταλαιπωρημένους αδελφούς μου. Και έτσι εισήλθα στον μοναχικό στίβο.

Αυτός είναι ο τρόπος της Εκκλησίας, η πλεύση «από ταλαιπωρίας των πτωχών και από τους στεναγμούς των πενήτων».

Όταν φθάνω σε κάθε ρημαγμένη γη, νιώθω πως της ανήκω, γιατί κάποιος πρέπει να ανήκει σε αυτούς που δεν έχουν κανέναν για να του ανήκουν. Τους ανήκω!... και από το δικό τους ξεδίψασμα δροσίζεται και η δική μου

ψυχή. «Τα καράβια μου καίω», τους λέω, και θα "μένω εδώ, μέχρι νάβρω νερό».

Σήμερα λοιπόν που είναι ημέρα μνήμης του Προφήτη Ιωήλ, ανατρέχω στα πρώτα δύο κεφάλαια του ομώνυμου βιβλίου:.. ενώ μας μιλά δραματικά για μια άνυδρη, κατεστραμμένη έρημη χώρα, ξαφνικά, αναφωνεί: «θάρσει γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιήσαι». Μέσω του Προφήτη Ιωήλ η ανθρωπότητα δέχεται το προανάκρουσμα της Αναστάσιμης χαράς και αμέσως μετά της Πεντηκοστής.

Ο Προφήτης περιγράφει όλα τα θαυμάσια και ωραία που θα επακολουθήσουν μόλις εκπληρωθεί η Κυριώνυμη υπόσχεση: «εκχεώ από του πνεύματός μου».

Και ο Χριστός όντως Αναστήθηκε. Η Πεντηκοστή έγινε. Ο λαός του Θεού απέκτησε Ποιμένες. Και από την πρώτη της μέρα, η Εκκλησία ζητά από τους ποιμένες της να ακούσουν τους στεναγμούς της Ρημαγμένης Γης και να αγνοήσουν τα μολυσμένα πηγάδια της μικρο-νοϊκής αυτοσυντήρησης. Να αναζητήσουν τις ψυχές που διψούν για το «ύδωρ το ζων». Και το ύδωρ το ζων είναι μόνον Αυτός! Ο Ιησούς Χριστός! Αυτός ο Χριστός και Σωτήρας μας, μεταμορφώνει κάθε «ρημαγμένη γη» σε «νέα Γη», κάθε διψασμένη ψυχή σε πίδακα αναψύξεως.

Αυτή λοιπόν είναι η ελπίδα του Κυρίου μας. Η ελπίδα που φυτεύει στις ρωγμές του ανθρώπινου πόνου τα άνθη της υπομονής και της αγάπης, που τα ποτίζουν τα δάκρυα και οι ιδρώτες και καθώς αυξάνουν, αυξάνει και η ελπίδα.

.....

Ευχαριστώ τον Μακαριώτατο, για τα δεκαπέντε συναπτά έτη που είμαι κοντά του, γιατί μου επιτρέπει να μοχθώ στις αυλακιές της δικής του υπομονής και αγάπης, της δικής του "παιδεμένης ελπίδας".

Ο Μακαριώτατος, Σεβασμιώτατε, πάντοτε με υποδέχεται Ερχόμενος πρὸς με και εγώ πάντοτε τον ακολουθώ, πιστά, αφοσιωμένα, ολοκληρωτικά δοσμένος στο όραμά του. Για πολλά χρόνια ο Μακαριώτατος με τιμά με την εμπιστοσύνη Του, και ομολογώ ότι

ουδέποτε τη θεώρησα δεδομένη, όπως και ουδέποτε απομύθευσα την χαρά της υιοθεσίας Του. Δεν μετρίασα την ευγνωμοσύνη μου για το προνόμιο της εγγύτητας στο πρόσωπό Του. Δεν λησμόνησα το χρέος μου να φανώ αντάξιος της αγάπης Του, χρέος βαριάς ευθύνης, αλλά και ελαφρό για εκείνον που τον αγαπάει ειλικρινά και α-προϋπόθετα.

Είναι αυτός, που συνέχισε το έργο των προηγηθέντων πνευματικών μου Πατέρων, και χάραξε στη ζωή μου νέες πορείες στον δρόμο της υποταγής στο θέλημα του Θεού, με σύνεση και σοφία. Ειλικρινώς ομολογώ ότι πολλές φορές προσευχήθηκα να είναι στο σχέδιο του Θεού, η εκπλήρωση του μύχιου πόθου μου, να υπηρετήσω την Εκκλησία μας και από τη θέση του Επισκόπου.

Δικό Του έργο η προετοιμασία μου για την ανάληψη αυτού του ύψιστου διακονήματος εντός της Εκκλησίας μας.

Δικό Του έργο, μοναδικό, της σημερινής χαράς μου το αγαλλίαμα.

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Δεν θα μπορούσα, να χαρακτηρίσω την πορεία της ζωής μου από το ξεκίνημα της ως σήμερα κάτι άλλο εκτός από σταυροαναστάσιμη. Γεννήθηκα εκατοντάδες μίλια μακριά από την Ελλάδα. Με γονείς που μετανάστευσαν στην Αυστραλία για μια καλύτερη ζωή, από νεαράς ηλικίας. Εκεί γνωρίστηκαν, παντρεύτηκαν και έφεραν στον κόσμο τα δύο παιδιά τους. Και ενώ πάλεψαν για να σταθούν στα πόδια τους, αναλογίστηκαν το χρέος τους προς την πατρίδα, που της παίρνει τα παιδιά της η ξενιτειά. Έτσι, πήραν την απόφαση να επιστρέψουν πίσω στην Πατρίδα, με βαρύ αντίτιμο, τη σκληρή βιοπάλη και πολλές στερήσεις. Τον αδελφό μου και εμένα ανέθρεψαν με τα ιδανικά της φιλοπατρίας και της ευσέβειας. Μας δίδαξαν πως σημασία δεν έχουν οι βαθμοί στο σχολείο, αλλά το πόσο χρήσιμοι θα γίνουμε στην κοινωνία. Ο Γιάννης πορεύτηκε ως ανώτερος αξιωματικός των Ενόπλων Δυνάμεων και οικογενειάρχης.

Εγώ στα 15 μου έγινα γιος και παραγιός, ακάματο εργατόπουλο σε όλα τα χειρονακτικά και πρακτικά διακονήματα της Ιεράς Συνοδικής και Σταυροπηγιακής Μονής μας, της Χρυσοπηγής.

Εκεί έμαθα πως αν θες να επηρεάσεις θετικά την πραγματικότητα με τα λόγια σου θα πρέπει πρώτα να μάθεις πως να κάνεις πράγματα με τα χέρια σου. Πως τα υψηλά διανοήματα δεν μπορείς να τα κατακτήσεις, αν δεν έχεις πρώτα αναμετρηθεί με τις αδιανόητες δυνάμεις και τα μυστήρια της φύσης, αν δεν έχεις ξεχερσώσει και οργώσει αγρό, αν δεν έχεις στύψει σταφύλι και ελιά, αν δεν έχεις σμιλέψει ξύλο και πέτρα. Και όλα τα διακονήματα να τα προσπαθείς επευφημώντας το «Χαίρε Παρθένε» με φωνή μονόπνοη.

Θυμάμαι τώρα, τον Μακαριώτατο μας σε μια επίσκεψη μας στην Ιερά Μονή του οσίου Λουκά να μου λέει: «τούτες οι πέτρες της Μονής έχουν γραμμένα τα ονόματά μας με ιδρώτα Νικόδημε, και κανείς ποτέ δεν θα μας κατανοήσει τις δυσκολίες, όποιου πέρασε από μοναστήρι».

Άλλαξα σε πολλά από τότε που ήμουν 15 χρόνων, αλλά σε ένα δεν άλλαξα: να προσπίπτω στην Παναγία την Χρυσοπηγή, το μοναδικό μου στήριγμα, το καταφύγιο μου, την υπέρβαση των αδιεξόδων μου.

Και ωσάν φυσική πορεία των πραγμάτων οδηγήθηκα στην αυτονόητη επιλογή. Το 1990 έλαβα την μοναχική κουρά! Και μετά εννέα έτη, εντελώς αναπάντεχα μου δόθηκε και η ιεροσύνη εντός της Ιεράς μας Μονής.

Επιτέλους, το νεανικό όνειρό μου είχε γίνει πραγματικότητα. Μπορούσα πλέον να υπηρετώ από το θυσιαστήριο την Αγία μας Εκκλησία και να τελώ τα ιερά Μυστήριά Της. Έτσι πορεύθηκα τα χρόνια της εγκαταβίωσής μου, όμορφα και ξέγνοιαστα χρόνια. Μα έχει ο καιρός γυρίσματα λένε και ήρθαν και με βρήκαν μεγάλες δοκιμασίες και ανήκεστες ταλαιπωρίες, με πλησίασαν και με κύκλωσαν σκοτάδια, αντάρες, θλίψεις και οδύνες. Ξεριζώθηκα. Κατακρημνίσθηκα. Συνετρίβην....

Ανεξήγητο θαύμα το πως άντεξα, ότι υπέμεινα τον Σταυρό μου μέχρι το τέλος, μέχρι που ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, γνωρίζοντας την κατάστασή μου, ζήτησε από τον τότε Μητροπολίτη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κυρό Ιερεμία να με διορίσει κληρικό της Μητροπόλεως του. Και ο Μακαριστός Αρχιερέας της Εκκλησίας μας, τον οποίο πάντοτε μνημονεύω και θα μνημονεύω σε κάθε Θεία Λειτουργία, μου προσέφερε πνευματικό καταφύγιο και μια συμπονετική αγκαλιά.

Μέχρι που το 2010 ένα νεύμα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου μας, με έφερε στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών. Με τοποθέτησε στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου στην όμορφη γωνιά του Θησείου, δίπλα σε έναν απλό και αγνό κληρικό τον π. Γεώργιο Καπέλα.

Επακολούθησε ο διορισμός μου στο Ίδρυμα «Μαρία Κόκκορη» στη θέση του Διευθυντή και στη συνέχεια του Γραμματέα και Αντιπροέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου. Ο Μακαριώτατος Πρόεδρος μού έδωσε ελευθερία κινήσεων και υπό το άγρυπνο βλέμμα Του αναπτύχθηκε μέσα σε λίγα χρόνια μια δομή αποτελούμενη σήμερα από εννέα στέγες υποστηριζόμενης διαβίωσης και δύο Κέντρα Δημέρευσης Ημερήσιας Φροντίδας για ΑΜΕΑ. Έτσι, σήμερα στην περιοχή της Αττικής φροντίζονται εκατό και πλέον συνάνθρωποι μας, εκατό δικά μας παιδιά, όπως τα αποκαλεί ο Μακαριώτατος, η μεγάλη μας οικογένεια, μια αστείρευτη πηγή χαράς.

Το 2014 ξεκινά η πορεία μου στις Συνοδικές Υπηρεσίες με τον διορισμό μου ως Γραμματέα της Συνοδικής Επιτροπής Κοινωνικής Πρόνοιας και Ευποιίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Το 2019 με πρόταση του Μακαριωτάτου τοποθετήθηκα στη θέση του Γενικού Διευθυντή Εκκλησιαστικής Κεντρικής Υπηρεσίας Οικονομικών της Εκκλησίας της Ελλάδος. Ανοίχτηκε μπροστά μου έναν νέο σύμπαν από διαφορετικές και απρόσμενες προκλήσεις, καλούμενος να παλέψω στο πλάι του Πρώτου και Προκαθήμενου της Εκκλησίας μας σε πρωτόγνωρα για εμένα πεδία πνευματικών, και όχι μόνον, αγώνων και μαχών. Όμως, από την πρώτη στιγμή, μέχρι και σήμερα, μου δίνει δύναμη και κουράγιο η σκέψη ότι μοχθώ και παλεύω για έναν υψηλό σκοπό, στην υπηρεσία του οποίου ο ίδιος ο Μακαριώτατος και Δεσπότης και Πατέρας μου, και Πατέρας όλων μας, έχει αφιερωθεί, εργάζεται ανελλιπώς και μοχθεί αγόγγυστα επί πενήντα και πλέον έτη μη φειδόμενος χρόνου και κόπου.

II.

Και να λοιπόν που βρίσκομαι σήμερα εδώ ενώπιον του Μακαριωτάτου, και ενώπιον ημών Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ. Εφραίμ, έτοιμος να εκφράσω και δημόσια τη συγγνώμη μου

για όσα έχω ήδη κατά καιρούς απολογηθεί, λάθη ανθρώπινα αλλά ποτέ δόλια, ποτέ ηθελημένα. Λάθη που επαληθεύουν την αγωνιώδη προσπάθειά μου να είμαι αντάξιος των προσδοκιών των πνευματικών μου καθοδηγητών, λάθη που διαψεύδουν στο χώρο της συνειδήσεώς μου κάθε ματαιόδοξη σκέψη και ανόητο λογισμό.

Ξεκινώ με τη συγγνώμη μου, γιατί είναι ευθυμμάτιστη η ευχαριστία αν δεν δεθούν τα άνθη της με το νήμα της συγγνώμης.

Ευχαριστώ ως πρώτον των πρώτων και μεγαλύτερο ευεργέτη μου τον Μακαριώτατο, τον Δεσπότη και Πατέρα μου, όχι μόνον για όλα όσα προανέφερα αλλά και γιατί οχύρωσε και κατοχύρωσε την όλη οικοδομή του προσώπου μου, συνεχίζοντας το έργο του πρώτου πνευματικού μου πατέρα κ. Ευσεβίου και του δεύτερου πνευματικού μου πατέρα, του Μακαριστού Γέροντά μου Μητροπολίτου πρώην Πειραιώς Καλλινίκου, ο οποίος πάντα μας δίδασκε να εκδαπανόμεθα για το εκκλησίασμα και το ποίμνιο.

Από όλα όσα θα μπορούσα να σκεφθώ αυτή τη στιγμή, επικρατεί μέσα μου και με έχει κυριεύσει η σκέψη ότι, με τα δικά του άμφια και από το δικό Σας χέρι Σεβασμιώτατε, θα ενδυθώ σήμερα την Αρχιεροσύνη. Πιστεύω ότι χαίρεται από τον ουρανό τη στιγμή μου αυτή και προσεύχεται για μένα. Και πάλι θα θυμηθώ, σε μια δύσκολη πτυχή της ζωής μου, που μου ζητήθηκε να αποκοπώ από τις ρίζες μου χάριν της προόδου μου, τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο μου να με συμβουλεύει: «Μην ακούς, μην κόψεις τις πνευματικές σου ρίζες Νικόδημε, γιατί όταν το δένδρο μεγαλώνει και δεν έχει βαθιές ρίζες, πέφτει». Με αυτές τις σκέψεις μνημονεύω σήμερα τη ρίζα μου, εσένα Μακαριστε Γέροντα και Πατέρα μου Καλλίνικε! Αιωνία Σου η μνήμη.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση και ευγνωμοσύνη μνημονεύω σήμερα και τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο μας Χριστόδουλο, με τον οποίο με συνέδεε δεσμός όχι μόνον εκκλησιαστικός αλλά και βαθιά πνευματικός, αδελφικός. Τον Δεσπότη μας, τον χαμογελαστό μας αδελφό, τον πονόψυχο και πονεμένο Δεσπότη μας.

Υπήρξε για μένα όχι απλώς πηγή έμπνευσης, αλλά και παράδειγμα αυθεντικού Ιεράρχου που πονούσε για τον λαό, αφουγκραζόταν την

κοινωνία, και τολμούσε να μιλήσει. Η παρηγορία του συνυπήρχε πάντοτε με τη λεπτότητα της καρδιάς του, η ποιμαντική του μαρτυρία με την αληθινή ταπείνωση. Τον ευχαριστώ βαθιά για όσα μου χάρισε με τη στοργή του, τον λόγο του και την προσευχή του. Η μνήμη του παραμένει για μένα φάρος και ευθύνη στη νέα μου διακονία στην αγία μας Εκκλησία. Αιωνία Του η μνήμη.

III.

Ευχαριστώ τους πολυαγαπημένους μου γονείς, τον πατέρα μου Κωνσταντίνο και τη μητέρα μου Αικατερίνη, που με δίδαξαν με το παράδειγμά τους τι σημαίνει δύναμη ψυχής, εργατικότητα, τιμιότητα και προσήλωση στον καθήκον, τι σημαίνει συμπόνια, το να μην περιμένεις να σου χτυπήσει την πόρτα ο φτωχός, ο αδύναμος και ο ασθενής, αλλά να παρατηρείς γύρω σου, να αναζητείς με το βλέμμα σου εκείνον που σε έχει ανάγκη και να τον βοηθάς διακριτικά και από το υστέρημά σου. Πατέρα, Μάνα, σας ζητώ συγγνώμη που έφυγα πολύ νωρίς από κοντά σας, μόλις δεκαπέντε ετών και σας ευχαριστώ για την ευχή σας!!! Ευχαριστώ και τον κατά σάρκα αδελφό μου Γιάννη, τη σύζυγό του και τα τέσσερα πολυαγαπημένα ανίψια μου, για την πολύτιμη σχέση μας.

Ευχαριστώ τους πνευματικούς αδελφούς μου στο μοναστήρι μας, την Ιερά Συνοδική και Σταυροπηγιακή Μονή Παναγίας της Χρυσοπηγής. Τον πρεσβύτερο αδελφό μας αρχιερέα, πολυσέβαστο και πολυαγαπημένο μου Γέροντα Σεβασμιώτατο πρ. Καλαβρύτων κ. Αμβρόσιο, του οποίου τις ευχές του ζητώ για την αρχιερατική μου πορεία. Είμαι βαθιά συγκινημένος γνωρίζοντας ότι τούτη την ώρα είναι νοερά παρών, σε αυτό το σημαντικό βήμα της εκκλησιαστικής πορείας μου και ευγνωμονώ.

Ευχαριστώ τον Σεβασμιώτατο Σάμου κ. Ευσέβιο για το άγρυπνο βλέμμα, την πατρική έγνοια και πνευματική φροντίδα κατά τα τελευταία σαράντα έτη της ζωής μου και την εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό μου. Ευχαριστώ και τον Σεβασμιώτατο Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο, τον πρεσβύτερο εκ των πατέρων αρχιμανδριτών πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. π. Χριστοφόρο Καρακάση, καθώς και τους, πανοσιολογιωτάτους Αρχιμανδρίτες, π. Πολύκαρπο, π. Χρυσόστομο, π. Καλλίνικο, τον μοναχό π. Παίσιο και τέλος τον καθηγούμενό μας, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. π. Εφραίμ Παναούση.

Ιδιαίτερα επιθυμώ να ευχαριστήσω τούτη τη ιερή στιγμή, Εσάς Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ. Εφραίμ, Πρόεδρο της Διοικούσας Επιτροπής της Ε.Κ.Υ.Ο. για την αγάπη, την αμέριστη συμπαράσταση και στήριξή μου σε όλα τα επίπεδα και όχι μόνο σε ό,τι αφορά τις υπηρεσιακές ευθύνες, αλλά και σε άλλα ζητήματα, ανθρώπινα και κυρίως πνευματικά. Δοξάζω τον Πανάγαθο Θεό και ευγνωμονώ τον Μακαριώτατο και την Ιερά Σύνοδο για την τοποθέτησή σας στο τιμόνι της Ε.Κ.Υ.Ο., διότι ως άλλος Ύδραϊος καπετάνιος και πιστός αγωνιστής στον αγώνα τον καλό - με ευφύια και επιδεξιότητα, ώστε να μοιάζει εύκολο, και όταν δεν είναι εύκολο- κατορθώνετε να ευθυγραμμίζετε σταθερά και ακύμαντα την ρότα της Υπηρεσίας με το πηδάλιο του Μακαριωτάτου και της Ιεράς Συνόδου. Η Ε.Κ.Υ.Ο. υπήρξε η αιτία της συνάντησής μας, η οποία εξελίχθηκε σε βαθιά ανθρώπινη σχέση, προσωπική, πνευματική χάρις στη δική σας πνευματικότητα, προσωπικότητα και ανθρωπιά.

Ευχαριστώ τον Αρχιγραμματέα της Ιεράς Συνόδου μας, Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Σκιάθου κ. Ιωάννη, και τον αποχωρήσαντα δια της εκλογής στην Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, Σεβασμιώτατο κ. Φιλόθεο για την άψογη και υποδειγματική συνεργασία μας και κυρίως για την φιλία τους.

Ευχαριστώ τους θεοφιλεστάτους Επισκόπους, και τους κληρικούς που υπηρετούν στο Συνοδικό Μέγαρο. Τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Φαναρίου κ. Αγαθάγγελο, Γενικό Διευθυντή της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και τους Γέροντες, Πανιερώτατο Μητροπολίτη Θαυμακού κ. Ιάκωβο, καθηγούμενο της Ιεράς μονής Ασωμάτων Πετράκη, και τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Θερμοπυλών κ. Ιωάννη, καθηγούμενο της Ιεράς μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πεντέλης, για την άψογη συνεργασία μας.

Ευχαριστώ άπαντα τα χρηματίσαντα στο παρελθόν καθώς και τα παρόντικά μέλη της Διοικούσας Επιτροπής της Ε.Κ.Υ.Ο., διότι όλα συνέβαλαν στην καλή πορεία της Γενικής Διευθύνσεως. Ευχαριστώ ιδιαίτερα τους στενούς μου και αφοσιωμένους συνεργάτες, τα μέλη του Ιδιαίτερου Γραφείου της Γενικής Διευθύνσεως, τους οποίους δεν κατονομάζω μετά από δική τους παράκληση, αλλά και όλους τους χρήσιμους συμβούλους, τους άξιους διευθυντές, τμηματάρχες, προϊσταμένους, και τα υπόλοιπα ικανά στελέχη της Υπηρεσίας μας,

καθώς και άπαντα τα συνεργαζόμενα με την Ε.Κ.Υ.Ο. στελέχη και υπαλλήλους της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Ευχαριστώ τους διατελέσαντες πρωτοσυγκέλλους της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες, Νέας Ιωνίας κ. Γαβριήλ, για όσα αγαθά μερίμνησε για μένα, τον Ιωαννίνων κ. Μάξιμο και Φθιώτιδος κ. Συμεών και τον νυν πρωτοσύγκελο Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Βαρνάβα. Στο πρόσωπο του πατρός Θωμά Συνοδινού θέλω να ευχαριστήσω του Ιερείς του Καθεδρικού μας Ναού και τους συνεργάτες τους, για τον κόπο και μόχθο των ημερών.

Ευχαριστώ τους αδελφούς μου ιερείς που υπηρετήσαμε μαζί στον άγιο Αθανάσιο Θησείου, πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Καπέλα και πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. π. Ευλόγιο Αντωνέλο, καθώς και στους ευλαβείς προσκυνητές της Ιεράς και Σταυροπηγιακής Ιεράς Μονής μας της Παναγίας Χρυσοπηγής αλλά και της Ιεράς Μονής Άξιον Εστί, Εμμάους στον Βαρνάβα Αττικής.

Δεν παραλείπω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στους Δασκάλους και τους Καθηγητές μου σε όλες τις βαθμίδες των σπουδών μου. Εξαιρέτως μνημονεύω του πολιού καθηγητή μου κ. Βλασίου Φειδά που με ενθάρρυνε, με καθοδήγησε και με υποστήριξε στις σπουδές μου στη Θεολογική Σχολή Αθηνών. Τον ευχαριστώ και τον ευγνωμονώ. Ευχαριστώ και τους καθηγητές μου Αρχιερείς, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο για την καθοριστική προτροπή του να συνεχίσω τις σπουδές μου για τη λήψη διδακτορικού διπλώματος και τον επιβλέποντα της διδακτορικής μου διατριβής Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κρήνης κ. Κύριλλο.

Ευχαριστώ τους μοχθούντες και συμπαραστάτες του ιδρύματος «Μαρία Κόκκορη», και της Μονάδας Φροντίδας Ηλικιωμένων «Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου». Ευχαριστώ και τα λατρευτά μου παιδιά των Στεγών Υποστηριζόμενης Διαβίωσης «Μαρία Κόκκορη», των δύο Κέντρων Δημέρευσης «Νικόδημος Γραικός» για το πλεόνασμα της αγάπης τους. Ευχαριστώ τους αγαπημένους μου παππούδες και γιαγιάδες, της Μονάδας Φροντίδας Ηλικιωμένων «Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου», ενός έργου που ίδρυσε και στερέωσε ο ακάματος μακαριστός αρχιμανδρίτης π.

Τιμόθεος Χαραλάμπους και συνέχισε ο Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Ευσέβιος έως το 2020, όταν μου παρέδωσε τη σκυτάλη αυτή της διακονίας.

Όλους εσάς που με τιμάτε με την παρουσία σας αλλά και παρά την απουσία σας λόγω ανωτέρας βίας, προσευχόμενοι και ευχόμενοι.

Εν κατακλείδι ευχαριστώ όλους εκείνους που με περιβάλλουν με την αγάπη τους και με τιμούν με τη φιλία τους. Ιδιαίτερα εκείνους που με στήριξαν, που δεν με εγκατέλειψαν σε μεγάλες και μικρές δοκιμασίες, που με αγάπησαν ως πρόσωπο γιατί μόνο έτσι, ως πρόσωπα μπορούμε να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε οι άνθρωποι.

IV,

Σεβασμιώτατε,

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να βιώσει ένας επίσκοπος την πατρότητα. Αυτός που χαρακτηρίζει Εσάς, Σεβασμιώτατε είναι ο τρόπος του φιλείν και του φιλείσθαι.

Αυτόν τον τρόπο θα ακολουθήσω υποσχόμενος σήμερα ενώπιον του Μακαριωτάτου και ενώπιον Σας, ενώπιον των αγιοτάτων και Σεβασμιωτάτων μητροπολιτών που σήμερα συν-λειτουργούν αλλά και συν-προσεύχονται, του κλήρου και του ευλογημένου και πιστού λαού μας.

Δεν υπάρχει καλύτερη μέθοδος για να εξασφαλίσει ένας πατέρας την αμετακίνητη πίστη και την ισόβιο αφοσίωση των πνευματικών του παιδιών, από το να κερδίσει την καρδιά τους.

Την εξουσία που ασκεί η φιλία στην καρδιά, δεν μπορεί κανείς και τίποτε να καταλύσει....

Στον Μακαριώτατο και στην Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, στους Αγιωτάτους Αρχιερείς των συγκροτούντων την Ιεραρχία της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Ελλάδος, που με την τιμία ψήφο Τους με εξέλεξαν, Επίσκοπο, δίνω σήμερα όρκο αιώνιας πίστης και υποταγής στη Συνοδικότητα και Ενότητα της Εκκλησίας μας.

Ομολογώ δημόσια, υπόσχομαι και αιτιολογώ περιεκτικά την αιώνια ευγνωμοσύνη μου προς τον Πατέρα Θεό, την Παναγία μας Μητέρα, τους Προστάτες Αγίους μου, τον Άγιο Νικόλαο, τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη και τον Άγιο Νεκτάριο Αιγίνης, τις Ουράνιες Αγγελικές Δυνάμεις και όλους τους Αγίους και Αγίες της Εκκλησίας μας, ανατρέχοντας στο λιτό νόημα της ύπαρξης, που τόσο όμορφα περιγράφει ο Ελύτης ως μετάβαση από τη ρημαγμένη γη στη νέα γη:

" Τώρα μπροστά μου ανοίγεται η δικαιοσύνη.

Τα μελανά βουνά πλέουν στην λάμψη.

Πόθοι ετοιμάζουν τον κρατήρα τους.

Στην παιδεμένη χώρα της καρδιάς.

Και από τον μόχθο της ελπίδας νέα Γη ετοιμάζεται".

Εύχεσθε!!!